Ferid MUHIĆ

ISLAMSKI IDENTITET EVROPE

Sažetak

Projekt tretira povijest, sadržaje i efekte prisustva Islama u Evropi, detaljno analizira utjecaj Islama na sve ključne aspekte fenomena koji se podrazumijevaju pod opšteprihvaćenom sintagmom "evropski identitet", da bi, na temeljima ovakve ekspertize, formirala sopstvenu ocjenu istorije nastanka evropskog identiteta, njegovog objektivnog karaktera, i perspektiva razvoja u kontekstu interakcije Islama i druge dvije monoteističke religije na tlu Evrope, prije svega kršćanstva, kao i judejstva.

Temeljno metodološko uputstvo koja sugeriše da sadržina projekta ili naučne studije, treba predstavljati elaboraciju teme formulisane u naslovu, primjenjeno je i u ovom naučno-istraživačkom projektu. U ovom kontekstu, naslov *Islamski identitet Evrope*, ukazuje da je centralna tema ove studije, *in sensu stricto*, sistematsko propitivanje islamskog karaktera identiteta Evrope. Konkretno, to znači da je njen predmet tumačenje i razumijevanje socijalnih, političkih, kulturnih, i dakako, religijskih komponenti koje čine realnost savremene Evrope, a koje su formirane kroz bitno islamske utjecaje da bi, tokom minulih 14 stoljeća, postale integralni i konstitutivni elementi njenog identiteta.

Argumentirana afirmacija ove tvrdnje, bazirana na faktografski nepobitnoj dokaznoj građi, značajno bi relaksirala tenzije i reducirala negativne efekte medijske stimulacije animoziteta prema Islamu, pogrešno ali kontinuirano i sistematski prikazanom kao nekoj vrsti stranog tijela, uljeza ili čak, prijetnje Evropi, izražene kroz mnogobrojne forme anti-islamizma, satanizacije Islama, islamofobije, već duže vremena prisutne u cijelom svijetu, ali prije svega i sa najvećim intenzitetom, upravo na tlu Evrope. Utemeljena na sistematskoj proizvodnji nacionalističkih mitova predominantno kršćanskih nacija Evrope, ova praksa svoj zajednički imenitelj nalazi primarno u neprestanom fabrikovanju falsifikovane istorijske građe koja reciklira mit o navodno monokulturnom, ekskluzivno kršćanskom karakteru europske kulture, u kreiranju naglašeno komplemetarno negativnih mitova i stereotipa o suštini i karakteru Islama, posebno na tlu Evrope, kao i u prikrivanju istine o ključnom doprinosu Islama u konstituisanju humanističkog karaktera evropskog duhovnog identiteta i utemeljenju moderne evropske tradicije religiozne, etničke i kulturne tolerancije.

Ključne riječi: *Islam, Evropa, evropski identitet, evropski duh, anti-islamizam, islamofobija, utjecaj Islama.*

ISLAMIC IDENTITY OF EUROPE

Abstract

The project deals with the history, contents and effects of the presence of Islam in Europe. It also provides an in-depth analysis of the influence of Islam on all the key aspects of the phenomena that are implied within the generally accepted phrase "European identity" and, based on this expertise, forms the individual assessment of the history of the emergence of European identity, its objective character and prospects of development in the context of the interaction between Islam and the two other monotheistic religions in Europe, Christianity as well as Judaism.

The fundamental methodological instruction which suggests that the content of a project or an academic study should be the elaboration of the topic articulated in the title was applied in this research project as well. In this context, the title *Islamic Identity of Europe*, suggests that the central topic of the study, *in sensu stricto*, is a systematic exploration of the Islamic character of the identity of Europe. Specifically, it means that its subject is the interpretation and understanding of the social, political, cultural and, certainly, religious components that constitute the reality of contemporary Europe, and that have been formed through essentially Islamic influences to become integral and constitutive elements of its identity over the past 14 centuries.

An informed confirmation of this claim, based on factually irrefutable evidence, would significantly relax tensions and reduce negative effects of media-driven stimulation of animosity to Islam, which is falsely though continuously and systematically represented as a kind of foreign body, intruder or even threat to Europe, expressed through many forms of anti-Islamism, satanization of Islam, Islamophobia, which have, for a long time, existed throughout the world but primarily, and with the highest intensity, in Europe. Based on the systematic production of nationalist myths of predominantly Christian European nations, this practice finds its common denominator primarily in the incessant fabrication of falsified historical materials that recycles the myth of the allegedly mono-cultural, exclusively Christian character of the European culture, in the creation of emphatically complementary negative myths and stereotypes of the essence and character of Islam, particularly in Europe, and in concealing the truth of the crucial contribution of Islam to the constitution of humanistic character of European spiritual identity and the foundation of modern European tradition of religious, ethnic and cultural tolerance.

Key words: *Islam, Europe, European identity, anti-Islamism, Islamophobia, influence of Islam*.

■ MUSLIMANKA U EVROPI – DETALJ SA PROTESTA KOJI SE ZALAŽU ZA "KRAJ ISLAMOFOBIJE U EVROPI", 2016.

Predgovor

Rad tretira povijest, sadržaje i efekte prisustva Islama u Evropi, detaljno analizira utjecaj Islama na sve ključne aspekte fenomena koji se podrazumijevaju pod opšteprihvaćenom sintagmom "evropski identitet", da bi, na temeljima ovakve ekspertize, formirala sopstvenu ocjenu istorije nastanka europskog identiteta, njegovog objektivnog karaktera, i perspektiva razvoja u kontekstu interakcije Islama i druge dvije monoteističke religije na tlu Europe, prije svega kršćanstva, kao i judejstva.

Temeljno metodološko uputstvo koja sugeriše da sadržina projekta ili naučne studije, treba predstavljati elaboraciju teme formulisane u naslovu, primjenjeno je i u ovom naučno-istraživačkom projektu. U ovom kontekstu, naslov *Islamski identitet Euvrope*, ukazuje da je centralna tema ove studije, *in sensu stricto*, sistematsko propitivanje islamskog karaktera identiteta Evrope. Konkretno, to znači da je njen predmet tumačenje i razumijevanje socijalnih, političkih, kulturnih, i dakako, religijskih komponenti koje čine realnost savremene Evrope, a koje su formirane kroz bitno islamske utjecaje da bi, tokom minulih 14 stoljeća, postale integralni i konstitutivni elementi njenog identiteta.

Argumentirana afirmacija ove tvrdnje, bazirana na faktografski nepobitnoj dokaznoj građi, značajno bi relaksirala tenzije i reducirala negativne efekte medijske stimulacije animoziteta prema Islamu, pogrešno ali kontinuirano i sistematski prikazanom kao nekoj vrsti *stranog tijela, uljeza* ili čak, *prijetnje* Evropi, izražene kroz mnogobrojne forme anti-islamizma, satanizacije Islama, islamofobije, već duže vremena prisutne u cijelom svijetu, ali prije svega i sa najvećim intenzitetom, upravo na tlu Evrope. Utemeljena na sistematskoj proizvodnji nacionalističkih mitova predominantno kršćanskih nacija Evrope, ova praksa svoj zajednički imenitelj nalazi primarno u neprestanom fabrikovanju falsifikovane istorijske građe koja reciklira mit o navodno ekskluzivno jkršćanskom karakteru europske kulture, u kreiranju naglašeno komplemetarno negativnih mitova i stereotipa o suštini i karakteru Islama, posebno na tlu Evrope, kao i u prikrivanju istine o ključnom doprinosu Islama u konstituisanju humanističkog karaktera evropskog duhovnog identiteta i utemeljenju moderne evropske tradicije religiozne, etničke i kulturne tolerancije.

Pažnja Evrope, pa i svijeta u cjelini, danas je nesumnjivo fokusirana na odnos dominantno kršćanskih i ne-islamskih država prema Islamu. Još uvijek vođena ideološkim imperativima imperijalne supremacije i neokolonijalistički ambicija kao svojim cnetralnim političkim motivima, savremena Evropa produžuje da generira negativan odnos prema Islamu, tretirajući ga kao radikalno anti-europski i anti-kršćanski vrijednosni sistem i način društvenog života. Ova činjenica direktno utiče na organizaciju izlaganja osnovne problematike. Predmet ove studije jeste dvostruk:

kao prvo, da demantira opravdanost dominatno negativnih stereotipa o islamu i ukaže na njihovu povijesnu i faktografsku nezasnovanost; da demonstrira suštinski islamski doprinos vrijednosnoj matrici Evrope, u sklopu sa njezinim najvišim aksiološkim dostrijelima, čime će biti dokazan i bitno islamski karakter identiteta Evrope! Ta je tema po svojoj važnosti najurgentnija a po implikacijama daleko najznačajnija tema svjetskih humanističkih nauka posvećenih međunarodnim odnosima, očuvanju mira i promociji tolerancije i aktivne saradnje u svijetu! U društvenim naukama i političkim studijama, mnogo se pisalo i još više se govorilo o Evropi. Ponekad bi se reklo, rjeđe naglasilo, najčešće pak, uzimalo se zdravo za gotovo, kao samo po sebi razumljivo, da su Evropa i *Kršćanska Evropa* sinonimi, odnosno, da predstavljaju dvije formulacije jedne i iste socijalne i kulturne istorijske realnosti. Od kraja XIX-og vijeka, sa ciljem da se ova istorijska neistina nametne i učvrsti, u jednom dijelu naučne produkcije posvećene autentično evropskom duhu i specifično evropskom identitetu, uvedena je, a do danas se gotovo u potpunosti i prihvatila, dopunska odrednica *Judeo-kršćanska Evropa*, čime je prisustvo islama u konstituisanju evropskog identiteta još naglašenije ignorisano.

Predmet ovog projekta jeste da se afirmiše puna istina o snažnom prisustvu islamskih duhovnih, moralnih, institucionalnih, naučnih, te konkretno životno i ekonomski relevantnih pa čak i ključnih doprinosa formiranju europskog identiteta kakav je danas;, dakle da se identitet Evrope (vjerovatno po prvi put u dosadašnjim interpretacijama), osvjetli i razumije u kontekstu kontinuiranog i intenzivno kreativnog utjecaja Islama. Ukoliko je uopšte i bio uzet u obzir, utjecaj Islama je do sada, praktično bez izuzetka i bez valjanog razloga, zaobilažen ili ignorisan u svim studijama o porijeklu i karakteru evropskog identiteta. Razumijevanje obima i autentičnog karaktera svih segmenata islamskog identiteta Europe, predstavlja jedini ključ za autentično i integralno razumijevanje identiteta Starog kontinenta. Drugim riječima, Evropa, takva kakva jeste, predstavlja sumu svih povijesnih utjecaja koji su oblikovali njenu ukupnu realnost, a to znači i svih onih, po dejstvu objektivnih a po sadržaju mnogostrukih formi kroz koje je Islam trajno implantirao svoju duhovnu DNK formulu i utisnuo svoj pečat u praktično sve aspekte europskog duhovnog, socijalnog, političkog i kulturnog života!

Glavni motiv ove studije jeste da kroz integralnu i povijesno objektivnu prezentaciju više nego milenijumskog prisustva Islama na tlu Evrope i adekvatnog razumijevanja njegovog utjecaja na formiranje europskog identiteta, inicira niz debata, a preko njih da se stimulišu procesi koji će omogućiti radikalnu pozitivnu promjenu u percepciji Islama i time doprinijeti integraciji evropskog duha. Ako je *filozofija zapravo najviša forma samospoznaje i samosvijesti cjelokupne povijesti, izražena u pojmovima* – neka nam bude dozvoljeno da parafraziramo G.W. Hegela – onda je svaki, pa tako i evropski identitet, neka vrsta integralne, autentične *samospoznaje i samosvijesti cjeline sopstvene povijesti*.

Upravo je svijest o sopstvenoj povijesti kao integralnoj cjelini do sada manjkala u autopercepciji Evrope. Svoj identitet Evropa je percepirala u naglašeno redukcionističkom kontekstu, sa posebnim akcentom na svjesnom ignorisanju, namjernom zanemarivanju i direktnom falsifikovanju prisustva Islama u svojoj istoriji. Nervoza i pretjerana revnost u navođenju imaginarnih dogadjaja i kvazi-činjenica, kojima se pokušava po svaku cijenu prikazati nespojivost i radikalna suprotstavljenost, s jedne strane Islama i s druge, navodno monolitne kršćanske Evrope, karakterišu tu redukcionističku produkciju toliko napadno da se čini kao da kršćanska Evropa u Islamu prepoznaje svog veoma bliskog rođaka, kojeg iz nekih misterioznih i mračnih razloga, ni po koju cijenu ne želi priznati kao činjenicu u svom porodičnom rodoslovu!

Rigorozna eliminacija Islama kao imanentne komponente integralnog europskog identiteta, motivisana spregom političkih, ideoloških i ekonomskih interesa, maskirana navodnom nepomirljivošću doktrinarnih teoloških razlika islama i kršćanstva, svojim naglašenim animozitetom prema elementima sopstvenog islamskog identiteta, dramatično je iskrivila sliku autentičnog identiteta u auto-percepciji europskog covjeka, unijevši dubok razdor u njegovu samosvijest. Inspirisani mitom o navodno kulturna ekskluzivnom identitetu Evrope, baziranoj na mitovima o unilateralnosti i ortolinearnosti eminentno kršćanskog karaktera evropskog duha, uzdignutim na nivo centralne interpretativne paradigme, *Evropljani krsćani* pokušali su istisnuti i Islam, i *Evropljane Muslimane*, iz cjelokupne evropske, dakle i sopstvene, povijesti. Žestoko oponiranje islamu i konfrontacija evropskog kršćanstva sa evropskim Islamom, kao i potpun rascjep u integralnoj samosvijesti europskog covjeka, bile su direktne i ujedno, najpogubnije konsekvence ovog skandaloznog ideološkog falsifikata, konsekvence koje, na žalost, danas postaju sve veća smetnja uspostavljanju jedinstvenog, istorijski utemeljenog, integralnog europskog identiteta. Savremenom nerazumijevanju sopstvene istorije kršćanskog dijela Evrope, doprinijelo je i odbijanje da se narodi koji su u Europu dolazili sa Osmanskom državom, prihvate kao evropski, čak i stotinama godina nakon njihovog doseljavanja i permanentnog prisustva na evropskom kontinentu.

Glavni cilj ove knjige jeste inicirati procese koji će voditi uspostavljanju integralne samosvijesti europskog čovjeka, njegovom autentičnom samorazumijevanju, ukidanju klišea i stereotipa motivisanih religioznim animozitetom, kao i rasnom i nacionalnom netrpeljivošću, te time omogućiti afirmaciju jedinstvenog, *inclusive*, islamskog europskog identiteta, kao njegove apsolvirane autentične osnove!

Osnovni pristup trasiran je analizom istorije Islama i njegovog prisustva na tlu Evrope. Ključna činjenica da Evropa nema svog Božjeg poslanika, pa tako ni svoju autohtonu religiju, direktno znači da su i Jevrejstvo i Kršćanstvo,

i Islam, *de facto* i suštinski ne-evropske religije koje u Evropi nemaju svoju rodnu kuću, nego su u Evropi našle svoj dom, nedvosmisleno skida s dnevnog reda pitanje indigenog, a time i monopolskog statusa i nekakvih većih ili manjih, a pogotovo ekskluzivnih prava bilo koje od ove tri velike svjetske religije da Evropu smara kao svoj continent na koji može polagati pravo ekskluzivnosti! To dalje znači da Evropa koja želi sebe razumjeti unutar sopstvene duhovne istorijske realnosti, ne može logički opravdano diskreditirati ni jednu religiju na svom tlu – dakle, svakako ni Islam – kao "manje" ili "više" europsku, niti je diskvalifikovati kao "ne-europsku".

S obzirom na to da je fokus ove studije istraživanje i interpretacija islamskog identiteta moderne Evrope, akcent čitavog projekta stavljen je na prikaz dolaska, širenja i opstanka Islama, najprije kroz sumiranje ovih procesa na cijelom tlu Evrope, a zatim i posebno, kroz pregled hronologije dolaska Islama i detaljnu analizu sadržaja i efekata njegovog prisustva u pojedinim regionima evropskog kontinenta.

Poseban aspekt predstavlja sistematska primjena kvalitativne istraživačke metodologije, kao i metoda dubinske analize ključnih sadržaja europske tradicije, politike, kulture, ekonomije, političke prakse, te jezičkih, estetskih, književnih, likovnih, i niza drugih konstitutivnih elemenata islamskog identiteta moderne Evrope, formiranih pod snažnim utjecajem islamske tradicije i u duhu Islama, koji od Evrope danas čine jedinstvenu civilizacijsku cjelinu prožetu dahom sve tri velike monoteističke religije svijeta, oplemenjenu duhom Islama, koji za vjernike predstavlja treću i poslednju Riječ Božju.

DETALJ SA PROTESTA KOJI SE ZALAŽU ZA "NE ISLAMOFOBIJI".

I. KULTURNA AROGANCIJA SAVREMENOG ANTI-ISLAMIZMA

Ko god želi da se uvjeri u tolerantnost islama, neka pažljivo pročita Kur'an,
u kom je sabrana cijela tradicija Božjih poslanika,
sa porukom koja ohrabruje sve narode da se uzdignu do svojih najviših potencijala!

(Lav Nikolajevič Tolstoj, *Izabrane izreke Božjeg Poslanika Muhameda a.s.*)

I danas mnogi vodeći političari i uvaženi predstavnici akademskih krugova u Europi, dijele mišljenje W. Churchilla da "…za razliku od najvećeg broja ostalih kategorija imigranata, Muslimani se najteže odlučuju da prihvate asimilaciju, i *isuviše često* (Churchill doslovno kaže: *isuviše često – all too often*, kao da govori o djeci koja i*suviše često* idu u bioskop) nastoje da tjeraju po svome."[1] Kao da ih je uhvatio u nekom socijalno krajnje kompromitujućem prekršaju, nekadašnji britanski premijer govori o muslimanima kao o vaspitno zapuštenoj djeci koja uporno rade nešto što im nije dozvoljeno i što prevazilazi njihove ograničene mogućnosti: *nastoje da tjeraju po svome*! Gospodin Churchill, očigledno smatra da su Muslimani dužni da *tjeraju po njegovom*! To je ona pozicija za koju je *fanatik ličnost koja uporno radi ono što on hoće, umjesto da radi ono što mu mi kažemo*! Ovo je vjerovatno i glavni argument u prilog tvrdnje da su muslimani fanatici: fanatično odbijaju da rade ono što im mi kažemo u najboljoj namjeri, za njihovo dobro, i uporno nastoje da tjeraju po svome. U septembru 2000 godine, kardinal Đakomo Bifi, arhiepiskop Bolonje, pozvao je na ograničenje i potpuni prekid dalje muslimanske imigracije, zato "….što je već sasvim očigledno da su, u ogromnom broju slučajeva, muslimani došli čvrsto riješeni da im ostane tuđ naš model individualnog i društvenog humanizma i sve ono što je za nas najvažnije i najdragocjenije". Unuk W.Churchilla otišao je korak dalje opominjući "…da je preuzimanje britanske džamije od Deobandi sekte stvaranje zmijskog gnijezda u našem krilu". Filip Dewinder, vođa belgijske ekstremno desničarske partije Vlaams Belang, takođe zahtijeva potpuno obustavljanje muslimanske imigracije, tvrdeći da je "…danas već sasvim jasno da je islamske vjernike nemoguće asimilirati u našoj zemlji".

[1] Mattew Carr: "The Moriscos: a Lesson from History?", Arches Quarterly, spring-summer 2011, str.15

Ovdje treba udariti u samo središte debate! Ideološki ekstremisti, kao i umjereni, desnica i lijevica, legalisti i borci za ljudska prava, bez izuzetka smatraju da je integracija muslimana imigranata u kulturne matrice zapadno-evropskog društva nužno potrebna i da je, koliko god bila teška, u principu ipak sasvim moguća! I jedni i drugi su djelimično u pravu. Tako su anti-islamisti u pravu kad tvrde da se Muslimani teže od ostalih kulturnih grupacija integrišu, i još teže od njih se asimiliraju. S druge strane, veliki broj slučajeva sasvim integrisanih i čak asimiliranih muslimana daje za pravo integracionistima. Ovo se ne odnosi samo na muslimane – radnike imigrante i njihove porodice – nego čak i na autohtone muslimane Evropljane. Uvjerljiv dokaz predstavlja primjer Bošnjaka, muslimana BiH, koji su 1990. bili na pragu potpune etničke i kulturne asimilacije, poslije praktično cijelog stoljeća denacionalizacijskih i deislamizacisjkih procesa kojima su bili kontinuirano podvrgnuti posebno između 1878. i 1991. godine. Ovdje treba udariti u samo središte debate! Ideološki ekstremisti, kao i umjereni, desnica i lijevica, legalisti i borci za ljudska prava, bez izuzetka smatraju da je integracija muslimana imigranata u kulturne matrice zapadno-evropskog društva nužno potrebna i da je, koliko god bila teška, u principu ipak sasvim moguća! I jedni i drugi su djelimično u pravu. Tako su anti-islamisti u pravu kad tvrde da se Muslimani teže od ostalih kulturnih grupacija integrišu, i još teže od njih se asimiliraju. S druge strane, veliki broj slučajeva sasvim integrisanih i čak asimiliranih muslimana daje za pravo integracionistima. Ovo se ne odnosi samo na muslimane – radnike imigrante i njihove porodice – nego čak i na autohtone muslimane Evropljane. Uvjerljiv dokaz predstavlja primjer Bošnjaka, muslimana BiH, koji su 1990. bili na pragu potpune etničke i kulturne asimilacije, poslije praktično cijelog stoljeća denacionalizacijskih i deislamizacisjkih procesa kojima su bili kontinuirano podvrgnuti posebno između 1878. i 1991. godine.

Međutim, sama debata ostaje u okvirima eksplicitne kulturna arogancije i supremacionizma, što je potpuno promaklo bukvalno u svim dosadašnjim raspravama! Ključno pitanje je: **Zašto uopšte muslimani treba da se integrišu, i još – da se asimiliraju u tkivo kulture u kojoj su već povijesno integrisani kao njezin imanentni faktor**? Nije ga niko postavio, jer se uvriježilo mišljenje da se to samo po sebi razumije. I što je još gore, da se to razumije po principu po kom onaj lošiji treba da se uskladi sa onim boljim, a onaj inferiorniji, sa onim superiornijim! I upravo zbog ove diskriminatorske premise koja se prihvata kao prva aksioma zdravog razuma, to pitanje je više nego opravdano postaviti svim zastupnicima anti-islamizma, kao i braniteljima teze o mogućoj kulturnoj integraciji muslimana! Zbog navodne samorazumljivosti ove zablude podignute na nivo postulate, nikada nije postavljeno ni pitanje da li su se Evropljani kršćani ikada integrisali u druge kulture, i jesu li sebi uopšte postavili pitanje, mogu li se, trebaju li, hoće li se integrisati u muslimansku, kinesku, indonezijsku, afričku kulturu!? Jesu li kršćani, nastanjeni na teritorijama islamskih država, okruženi većinskim muslimanima, usvojili bilo koji običaj muslimana ili se uskladili sa islamskim normama: da li su počeli postiti Ramazan, jesu li oblačili sarong kao Indonežani!?

Ogromna tradicija kolonijalnog supremacionizma i kulturne arogancije koja se kroz vijekove sedimentirala na temeljima navodne *civilizacijske superiornosti*, ova pitanja je sasvim uklonila sa horizonata i tako ih potpuno skinula s dnevnog reda. A upravo tek tu, gdje počinju teme sadržane u ovim pitanjima, počinje pravi razgovor o odnosu civilizacija, kultura, religija. Tek tu postaje moguće da se postave prava pitanja! Isti oni koji smatraju za samorazumljiv zahtjev da se svi drugi usklade sa njihovim modelom života i integrišu njihove vrijednosti, istovremeno smatraju za najveću ludost samo spominjanje potrebe da se oni sami usklade i integrišu sa vrijednostima sredine u kojoj su oni manjina! Onaj koji pod nikakvim uslovima neće da se integriše ni sa kim, zahtjeva od svih da se bezuslovno integrišu sa njim!? Da drugi mogu svoju kulturu isto tako smatrati za bolju i superiorniju od svih drugih, uključujući tu i takozvanu *zapadnoeuropsku* kulturu, to ne samo da nikome nije palo na pamet nego bi se i samo pominjanje ove mogućnosti smatralo neukusnom šalom! Evropa, koja nije stvorila svoju religiju, nametnula je za jedno stoljeće svoju adoptiranu religiju (kršćanstvo) u sve tri Amerike i u Australiji, dok istovremeno, i poslije punih 1.300 godina kontinuiranog i izuzetno aktivnog prisustva isto tako adoptiranog islama na ovom kontinentu, odbija da mu prizna ne samo ravnopravnost, nego i samo pravo građanstva!? Ta skučena perspektiva i psihopatologija kultur-tregera, anti-islamistima apsolutno ograničava i vidokrug i sposobnost racionalnog rasuđivanja. **Potpuno prevladavanje ovakve psihologija i odricanje od pozicije kulturne arogancije, predstavlja prvi i nužan uslov svake buduće debate na ovu temu**. (Primjer Malezije gdje u složenoj multietničkoj, multirasnoj i multireligioznoj zajednica Malajaca, Kineza i Indusa, niko nikoga ne integriše niti pšokušava asimilirati, a ipak svi žive u harmoničnoj zajednica, koliko god bio suštinski i instruktivan, malo ko smatra potrebnim da komentariše, dok o tome da ga adaptira i primijeni kod sebe, nema ni govora).

Treba ponovo naučiti buduće generacije da su razlike u načini života isto toliko prirodne, kao i razlike u religijskoj pripadnosti. Da bismo se uspješno suočlili ***sa*** kontroverzama integracije, da bi se uklonila nevidljiva granica asimilacije i kreirao ambijent za slobodan život, neophodna je radikalna promjena tvrdih jezgra, zamjena kolonijalističke paradigme kulturne dominacije jednog modela i njegova zamjena pluriverzumom kultura kao moralnim i civilizacijskim trijumfom. Tako će se najefikasnije realizovati kulturna saradnja, afirmacija ideje integracije čovječanstva, i djelovanje na njenom ostvarenju! Integracija čovječanstva moguća je samo kroz potpunu autonomiju *načina, modela, tradicija, matrica društvenog života*, i njihovog jedinstva u njegovim zajedničkim ciljevima.

MURAT II, KOCA SULTAN 1421 – 1444, 1446 – 1451. BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DE FRANCE, N–2 (AMURAT 2)

I.1. Istorijska podloga i ideološka pozadina savremenog anti-islamizma

Anamneza : 29 maj 1453, dan utorak

"Mnogi Grci divili su se Muratu II, koji je, iako vatreni musliman, ipak bio ljubazan, častan, i pravedan…"

(Steven Runciman, *The Fall of Constantinople 1453*, str.31)

Čovjek pročita ovo i dalje ne treba ni čitati. Sve mu je jasno! Sa kojom lakoćom ugledni istoričar Runciman dozvoljava da se osramoti upravo kao istoričar!? Pritisnut dokazima, on priznaje da je Murat II bio ljubazan, častan, i pravedan, ali odmah pritiče u pomoć i sebi i čitateljima svojim istomišljenicima, sasvim sigurno zabezeknutim od ovog podatka, i podmeće im pod nos flašicu sa amonijakom u vidu otrovno kontrastirane formulacije: *iako je bio musliman* (*i uz to, da bi čudo bilo veće, još i vatreni musliman*). Dakle, nije on zaboravio da su muslimani u principu, kao grupa, i varvari, i prevrtljivi, i nepravedni, ali zato se i on sam čudi da su se nekim od muslimana, eto divili i Grci! Već u narednoj rečenici Runciman ne može više da izdrži i žuri da sasvim demantuje i ovaj izuzetak, tako što će ispasti da su zapravo jedini krivci za ovo čudo od pravednog i časnog muslimana, bili Grci koji su ga pogrešno procijenili. Kolika je pristrasnost i neobjektivnost u pitanju, vidi se iz činjenice da se nekadašnji *Konstantinopolj* ni na jednom mjestu ove knjige ne naziva svojim imenom *Istanbul*, što je inače upadljiva zajednička muka mnogih britanskih, francuskih i njemačkih istoričara, dok se *Lenjingrad* naziva *Sankt Peterburg* bez obzira da li je riječ o gradu koji je tri godine bio pod opsadom Njemačkih fašističkih trupa, ili o gradu u kom je rođen pjesnik Josif Brodski, dakle u vrijeme u koje se ovaj isti grad zvao samo i jedno Lenjingrad. Najveći dio resantimana kršćanskog dijela Evrope prema njenom islamskog dijelu, potiče od tog datuma, od 29 maja 1453 godine, dan utorak, koji je od tada do danas za Grke tradicionalno tretiran kao *baksuzni dan*, iako najveći broj Grka danas ne zna kako je došlo do toga da se upravo utorak smatra za baskuzni dan. Te predrasude tipično reduciraju i rezon i svijest dogmatika koji Evropu potpuno pogrešno doživljavaju kako nekakav ekskluzivno kršćanski continent. Srbi do danas svoju mržnju prema islamu i muslimanima dovode u vezu sa bitkom na Kosovu od 1389. godine, u kojoj je vojska kneza Lazara, pomognuta velikom armijom kršćanskiuh saveznika, bila poražene od znatno malobrojnije vojske sultana Murata I.

Ista primitivna psihologija mržnje i semantičkog sujeverja, vidi se čak i danas u mahnitoj praksi mijenjanja tradicionalnih imena gradova Bosne od strane srpskih vlasti u neologizme tipa *Srbinje*, umjesto imena *Foča*, koje ovaj gradić ima od svog osnivanja. Šta reći o onima koji to čine!? *Iako nisu muslimani, nego kršćani, poneki među njima su ljubazni, časni i pravični!* – neka nam bude dozvoljena ova cinična inverzija.

■ SCENA IZ RATNIH DEŠAVANJA U IRAKU. RAT ZNAN I KAO IRAČKI RAT I DRUGI ZALJEVSKI RAT, BIO JE ORUŽANI SUKOB KOJI JE POČEO 2003., KAO SERIJA VOJNIH INTERVENCIJA U SVRHU OKUPACIJE IRAKA OD KOALICIJE OD 48 ZEMALJA KOJU JE PREDVODILA SAD.

I.2. Medijska kampanja savremenih europskih anti-islamista

Bože, nemoj im oprostiti, jer tačno znaju šta rade!

"**Muslimanska Europa**!" – Pod ovim alarmantnim naslovom objavio je 12 januara 2010. godine Džejmi Glazov (Jamie Glazov) svoj razgovor sa Pamelom Geler (Pamela Geller). Sjetio sam se jednako alarmantnog povika: "Na Beograd! Na Beograd!" kojim veliki humanista i mislilac slobode Jaroslav Hašek, počinje svoju knjigu *Doživljaji dobrog vojnika Švejka*, tu sjajnu parodiju i fascinantnu kritiku militarizma, imperijalnog duha i svih vrsta netolerancije!

Za razliku od Jaroslava Hašeka, koji je ovako pisao o Evropi od prije stotinu godina (o Evropi iz 1914. godine), Džejmi Glazov i njegova sagovornica Pamela Geler, pokušali su, bez imalo literarnog talenta, humanističkog duha i poštovanja ljudske slobode, afirmisati upravo ono što je J. Hašek onako uvjerljivo izvrgao ruglu prije jednog vijeka! One koji nepokolebljivo vjeruju u trijumf univerzalnih ljudskih vrijednosti, ova činjenica treba zamisliti! Poslije dva svjetska rata, poslije toliko neokolonijalnih ratova, poslije takvih primjera gaženja suverenosti država i slobode cijelih naroda, kulturnih matrica i religioznih paradigmi, koji su demonstrirali katastrofalne efekte pokušaja nametanja političke supremacije, poslije toliko pokušaja da se deklaracijama i odlukama UN i najviših institucija svjetskog međunarodnog prava, takva nasilnička praksa onemogući i da se afirmišu jednaka prava svih naroda, kultura i religija, danas opet jača ideologija mržnje i praksa agresije bez štetnih posljedica i bilo kakve osude ili kazne za agresora! I ne samo bez štetnih posljedica nego, kao što pokazuju svjetska zbivanja u poslednjih dvadesetak godina, na veliku korist upravo samih agresora! Ovaj momenat ujedno označava i jednu sasvim novu radikalnu promjenu, nepoznatu u ranijoj svjetskoj istoriji: potpuno ukidanje samog pojma agresora i brisanje pojmova *pravedni rat,* odnosno *odbrambeni rat* kako iz političkog i medijskog vokabulara, tako i iz tehničke terminologije teorijskih rasprava i naučno-istraživačkih projekata!? A zapravo je ovaj interpunkcijski znak čuđenja sasvim neopravdan. Praktično svi ratovi vođeni poslije Drugog svjetskog rata započeli su agresijom moćnijeg protivnika na slabiju stranu. Poslednjih desetak godina ratove ekskluzivno počinje samo najmoćnija država svijeta! Otvorena agresija na suverene države pokriva se stupidno prozirnim eufemizmom *Preemptive attack*, što u praksi znači da se ničim

izazvan napad opravdava kao *carte blanche* pravo najmoćnije države svijeta na odbranu (?), Iako njena bezbjednost nije i u datim geomstrateškim okolnostima, ne može ni biti objektivno ugrožena, ali koja je dovoljno moćna da svoje interese provodi silom oružja ne čekajući da bude napadnuta, kad god njeni interesi to nalažu i čak ne tražeći, nikakav drugi razlog za upotrebu sile, osim tih istih interesa.

Za razliku od logike na kojoj se u tradicionalnoj nauci gradio prikaz svjetske povijesti, zasnovane na moralnoj osudi agresora i afirmaciji neprikosnovenog prava napadnute države i naroda na odbranu, danas agresija koju vrši najmoćnija država svijeta, ne samo što više ne nailazi na međunarodnu osudu, nego dobija javnu, koliko god licemjernu i strahom izazvanu podršku, dok istovremeno svaki pokušaj otpora agresoru, od strane naroda nad kojim je izvršena agresija, nailazi na oštru međunarodnu osudu i definiše se kao terorizam. Nije nevažno istaći činjenicu da su u svim slučajevima, žrtve ovakve agresije u poslednje dvije decenije bile bez izuzetka islamske države: Irak, Afganistan, Libija, odnosno, kao u slučaju lokalne agresije na državu sa većinskim muslimanskim stanovništvom izvršene od strane znatno nadmoćnijeg protivnika, kao na primjer, Bosna i Hercegovina. Svijet u kom najmoćniji dobija mandat svjetske javnosti da okupira bilo koju državu kada ocijeni da je to u njegovom interesu, a takav agresorski akt ***beskrupulozne epistemološke i etičke travestije pojma rata*** u globalnim okvirima da legitimira kao uvođenje demokratije, uistinu je ne samo duboko suprotan cijeloj prethodnoj istoriji svijeta, nego je još i direktno suprotan svim principima ključnih humanističkih vrijednosti na kojima se ta povijest gradila: principima slobode, dostojanstva, i pravednosti![2]

[2] U ovom kontekstu, više je nego karakteristična knjiga B. F. Skinnera, pokojnog profesora sa Harvard Univerziteta, u kojoj, iza otvoreno totalitarno i čak, fašistički intoniranog naslova *Beyond Freedom and Dignity* (Harvard University Press, 1973., prvo izdanje 1971.,), autor frenetičnim žarom zastupa tezu da su pojmovi *sloboda* i *dostojanstvo*, *i njihovo poštovanje, nanijeli čovječanstvo najveće štete, najteže gubitke i najviše ga udaljili od racionalne organizacije u kojoj će ne samo svi građani biti dobri, nego neće moći ne biti dobri, i to tačno onako kako to društvena vlast koja će imati hrabrosti da jednom i zauvijek odbaci pojmove slobode i dostojanstva, bude planirala* – da parafraziramo njegove ključne formulacije iz Uvoda (Introduction). Skinner eksplicite piše: "Gotovo svi glavni problemi uključuju ljudsko ponašanje, i ti problemi ne mogu biti riješeni samo psihičkom i biološkom tehnologijom. Ono što je potrebno jeste *tehnologija ljudskog ponašanja*. ("Almost all major problems involve human behavior, and they cannot be solved by physical and biological technology alone. What is needed is a *technology of human behavior*." – str.24, Italik, F.M.) Na drugom mjestu ovaj tehnolog ljudskog ponašanja i smrtni neprijatelj slobode i dostojanstva, docira neupućene jadnike koji još vjeruju u slobodu i dostojanstvo: "Dostojanstvo je nanijelo više štete nego bilo šta drugo u ljudskoj istoriji... Dostojanstvo je proces u kom ljudi dobijaju oprvdanje za njihove postupke... *ali je sama pretpostavka o slobodnom djelovanju suštinski netačna*." ("Dignity have caused greater damage than anything else in human history.... Dignity is the process by which people are given credit for their actions… *but the very assumption on free action is essentially wrong*." – Italik F.M. – str. 58). Ova knjiga je, u periodu poslije objavljivanja pa sve do danas, odigrala ključnu ulogu u formiranju spoljne politike najmoćnije države svijeta. Temelj ove prve sistematske *filozofije dehumaniziranja čovjeka*, jeste negiranje bilo kakvih univerzalnih humanističkih vrijednosti i razvijanje jedne generalne teorije manipulacije ljudskog ponašanja na osnovu laboratorijskih eksperimenata sa pacovima i drugim glodarima. Svijet je, pri tom, tretiran kao veliki kavez u kom se vrđe eksperimenti za kontrolisano ponašanje ljudi-glodara. Razumije se se samo po sebi da ulogu eksperimentatora u ovom konceptu svijeta kao kaveza, na sebe uzimaju militantni krugovi najmožnije države svijeta, dok su svi narodi koji nastoje da zadrže svoju slobodu i nezavisnost, stavljeni u ulogu laboratorijskih pacova.

Stoga one koji su svjesni suštinskog konteksta zbivanja na svjetskoj političkoj sceni, ne treba pretjerano iznenaditi činjenica da se sve ono što je suprotno duhu uzjamnog poštovanja, tolerancije i viziji svijeta u kom će slobodno živjeti ravnopravni narodi, ne samo u ovom konkretnom intervjuu, nego u mnogim drugim savremenim aktima, odlukama i dokumentima, najviših foruma svjetske međunarodne zajednica, ne samo javno afirmiše preko vodećih medijskih sredstava, nego se još i potencira kao legitimno i stoga, smatra za potpuno opravdano! Potreba od otvorenog konfrontiranja sa samom idejom ravnopravnosti svih ljudi i suverenog prava na postojanje svih kultura i svake religije, danas se posvuda, pa tako i u ovom intervjuu, promoviše u vitalni imperativ fantomskog konstrukta nazvanog *čista Europa*! Neki novi krstaši zbijaju svoje redove, *strašni i ružni kao nasilnici pod zastavama* – da parafraziramo Umberta Eka, koji kaže …*strašni i lijepi kao vojska pod zastavama!* Čujmo za trenutak, šta to oni skandiraju i uvjerićemo se da to nije ni bezazleno, ni osamljeno izvikivanje grupe ksenofobičnih fanatika, nego sistematski orkestrirana propaganda iza koje stoje neke od najmoćnijih vlada EU i savremenog svijeta. Valja podsjetiti da, suprotno rasprostranjenom stereotipu koji tvrdi kako su *sve ratove oduvijek vodili ludaci!* – svaki rat planiraju, organizuju i vode najmoćnije, najbogatije i najinteligentnije strukture jednog društva! Ako je rat *produžetak politike jedne države drugim sredstvima*, treba podsjetiti da takav produžetak ujedno predstavlja totalno angažiranje svih nacionalnih potencijala, jer svaki rat, kao što je poznato, integriše sve snage jedne države, ujedinjujući ih i stavljajući u koordinirano dejstvo njen ukupni politički, ekonomski, vojni, ali i intelektualni i naučni potencijal!

I upravo to je ono *nešto čega je mudro bojati se!* – da parafraziramo Šekspira.

Dakle, ovaj paradigmatični razgovor počinje provokativnom pričom o planu nekih europskih država "usmjerenom ka masovnoj imigraciji muslimana u Evropu, o kome zna vrlo malo ljudi". Alarmantni naslov je od samog početka žestoko pojačan inteligentnim (čitaj: podmuklim!) insinuacijama da je riječ o tajnom planu naseljavanja Europe muslimanima, koji se bez ikakvih argumenata tretiraju i automatski prihvataju kao notorno poznati smrtni neprijatelji Europe. Ovim PR trikom (iako treba da označi instituciju "Public Relation", jasno je da ovaj logo i danas često znači isto što je značio oduvijek: beskrupuloznu propagandu primarno angažovanu na zadatku pružanja lažnih informacija i manipulisanja javnim mnenjem), imaginarna europska javnost smjesta je podijeljena u "Evropljane patriote" i "Evropljane izdajnike". Pri tome se podrazumijeva da su pravi patrioti oni koji mrze muslimane i dosljedno tome, smatraju da muslimanima nije mjesto u Evropi, dok su izdajnici oni koji smatraju da je i muslimanima mjesto u Evropi.

Na provokativnu sugestiju Glazova, odgovor Pamele Geler fijukne kao pravi geler granate eksplodirane u našoj neposrednoj blizini: "Užasni i samoubilački pakt nazvan Euro-Mediteransko Partnerstvo već je u toku realizacije,

bez fanfara i bez kritičkog ispitivanja. Čovjeka raspameti i sama pomisao da jedan zahvat, sa takvim posljedicama i seizmičkim kulturnim potresima, uopšte može da dobije mandate i proturi se bez ikakvih komentara u centralnim javnim medijima. Grupa za europska ljudska prava pod imenom "Stop islamizaciji Evrope" (*Stop the Islamization of Evrope* – SIOE), neumorno radi da bi javnosti predočila ovaj plan o masovnoj imigraciji muslimana u Evropu, iza koje stoji spomenuti pakt Evro-Mediteransko partnerstvo. U našem saopštenju, između ostalog, kaže se: *Šokantno je čuti da postoji takav plan znajući da danski političari i kukavički danski mediumi – koji su inače ponosni i kritički – ne kažu danskom narodu ni riječ o projektu koji počinje već sada, januara 2010. godine*.

■ SCENA SA PROTESTA "ISLAMIZACIJE EUROPE", NJEMAČKA 2010.

Cilj ove Evropsko-Mediteranske saradnje je da stvori novu i veću Evropsku Uniju, uključujući i Evropu i Sjevernu Afriku, pri čemu Mediteran treba postati EU arapsko More. Po njima, cilj je uspostaviti "intenzivno političko partnerstvo, slobodnu trgovačku zonu i ekonomsku integraciju", "znatno više novca za naše partnere" (što znači, više novca koji će odlaziti u Sjevernu Afriku), kao i "kulturno partnerstvo" – što opet znači uvoz islamske kulture u post'kršćansku Evropu. Prema uvidima SIOE, ovaj Evro-Med plan dovešće do toga da Evropa postane islamizirana. Demokratija, kršćanstvo, evropska kultura i Evropljani će biti izbačeni iz Evrope. Više od 50 miliona Sjeverno-afrikanaca iz muslimanskih zemalja naseliće se u EU."

Poslije ove kataklizmičke slike, slijede pitanja o tome ko zbilja stoji iza ove tajne agende, zašto se ona planirala daleko od očiju i ušiju javnosti i kako to da se sve to dozvolilo, na koja P. Geler odgovara: "Džejmi, ova agenda se forsira sa najvišeg nivoa Evropske Unije. Oficijalni vebsajt Evro-Mediteranskog partnerstva kaže da je to "inicijativa EU i njenih južnih susjeda". A to je ogromno područje. Nedavno je u Briselu održan samit ministara trgovine 43 zemlje Evrope i Mediterana. Sastanak je održan u tajnosti zato što elite na vlasti znaju da evropski narod nikada to ne bi dozvolio kada bi znao šta se dešava. Evropljani i Amerikanci moraju shvatiti šta se događa i boriti se protiv toga. Euro-Mediteransko Partnerstvo će uništiti evropsku civilizaciju, i konačno će potresti same temelje ovih zemalja. Slobodni ljudi to ne smiju dozvoliti. Moramo se složno dići i zahtijevati od naših lidera da zaštite našu civilizaciju i vrate nam naše zemlje."

Ovaj intervju-razgovor je vođen prije desetak mjeseci. Za manje od godinu dana, pokazalo se da su lideri u organizaciji SIOE (*Stop islamizaciji Europe*) uspjeli uvjeriti i vrh EU i vrh SAD u opravdanost svojih strahovanja. Kako stoje stvari, nije isključeno da sa EU i SAD politikom upravljaju Džejmi Glazov i Pamela Geler. Možda i obrnutim redoslijedom. jer, danas je sasvim jasno da od Evropsko-Mediteranskog partnerstva nema ništa. Evropa je spašena. I ne samo da je spašena; Evropa i SAD su uspostavile svoju gotovo totalnu vlast i kontrolu nad Mediteranom, i to upravo onim dijelovima u kojima su postojale samostalne muslimanske države. Dvije najveće i najmoćnije muslimanske države u Mediteranu već su pod kontrolom SAD i EU. Libijska Džamahirija je uništena, Muamer Gadafi je ubijen praktično sa cijelom porodicom, uključujući i njegovu unučad; Mubarak je u kavezu, uz to i na smrtnoj postelji, a Egipat je stvaljen pod kontrolu. Pobornici islamofobične evropske desnice mogu makar privremeno odahnuti. Ako i zadrijemaju, uvijek će se naći u rezervi neki drugi, za takvu priliku treniran Bering Breivik, spreman da ubije stotinjak svojih zaspalih europskih sugrađana-kršćana, bez rizika da će biti proglašen za (islamskog) teroristu i tako ih vrlo uvjerljivo podsjeti na opasnost koja im prijeti ne od njemu sličnih ekstremista, nego upravo od muslimanskih "terorista"– imigranata!?

■ POZNATI MUSLIMANI KOJI SU DOPRINIJELI NAUČNOM IDENTITETU EVROPE. (GORE) OMAR HAJAM, POSTIGAO JE VRHUNAC U MATEMATIČKOM ISTRAŽIVANJU; IBN RUŠD, U EVROPI POZNAT KAO "AVEROES" DOPRINIO JE KOMENTARIMA ARISTOTELOVIH DJELA; AL IDRISI, ARAPSKI GEOGRAF I KARTOGRAF ALMORAVIDSKOG PORIJEKLA, KOJI JE ZA KRALJA RODŽERA II SASTAVIO DJELO POZNATO KAO "TABULA ROGERIANA"; DJELA AL GAZALIJA SU UTJECALA NA DANTEOVU "BOŽANSTVENU KOMEDIJU"; (DOLJE LIJEVO) IBN SINA ILI KAKO JE NA ZAPADU POZNAT KAO "AVICENA" SMATRA SE JEDNIM OD NAJVEĆIH MUSLIMANSKIH NAUČNIKA U HISTORIJI S EVROPSKOM REPUTACIJOM. (DOLJE DESNO) EVROPSKI PRIKAZ PERZIJSKOG LIJEČNIKA AL-RAZIJA, GERARD IZ CREMONE, "RECEUIL DES TRAITÉS DE MÉDECINE (1250–1260)" KAO NAUČNIKA KOJI JE DOPRINIO EVROPSKOM IDENTITETU.

I.3. Evropa koja se stidi sebe

I tako se desilo da Evropa zaboravi na svoje islamske korijene, i da evropska desnica negira i sasvim izbriše svoje sjećanje na dugu i bogatu istoriju filozofije tolerancije koja se na svjetskoj sceni promovirala sa toliko uspjeha upravo na tlu Evrope. Tome se ne treba suviše čuditi. Jer ono najbolje, ono čime se Evropa s pravom ponosi, kao što je poštovanje kolektivnih prava na sopstveni jezik, tradiciju, običaje, zatim bezuslovna i opšta religijska tolerancija, jednakost svih građana pred zakonom, formulisao je i u praksi primijenio upravo Islam, kao ključni i imanentni faktor europskog identiteta! Svi koji nešto znaju o Islamu i implikacijama koje primjena njegovih načela ima na socijalni život i političku organizaciju društva, znaju da je riječ o religiji sa najvišim koeficijentom duhovne, kulturna i socijalne tolerancije u odnosu na sve druge religije svijeta. Čak i jedan toliko otvoren i radikalan protivnik islama i pristrasan istoričar kakav je Stiven Runcimen (Steven Runciman), ne može ništa protiv ove činjenice. Koliko god preko volje, ipak direktno priznaje *da su kršćani često jedva čekali da vlast kršćanskih gospodara zamijene za vlast osmanskih sultana zbog znatno podnošljivijih poreza i boljih uslova života koje je nudila islamska država*.[3] Isti istoričar eksplicite odbacuje navodnu prisilnu islamizaciju kršćanskog stanovništva u osmanskoj državi, o kojoj se već čitavo stoljeće na sav glas trubi kao o utvrđenoj praksi proglašavajući je kao potpuno neosnovanu izmišljotinu: "Mada su neki kršćani dobrovoljno i svojom odlukom primili islam iz prirodne želje da se pridruže vladajućim klasama, nije bilo ni govora o prisilnom islamiziranju."[4]

Činjenica da su ove osnovne humanističke vrijednosti modernog društva afirmisane primarno kroz institucije i praksu islamske Europe, njima ni malo nije po volji. Nastojanje da se ovo ne samo zaboravi, nego da se islam proglasi za krajnje netolerantnu, ekstremnu i čak terorističku opciju glavni je razlog što je ekstremna europska desnica toliko glasna u svojoj povici na opasnost od islama. Riječ je o klasičnom sindromu *kompleksa krivnje zbog sopstvenog identiteta*. Kao što se danas mnogi Evropljani muslimani stide svoje vjere i pokušavaju se sakriti iza

[3] Steven Runciman, ***The Fall of Constantinople 1453***, Cambridge University Press, str. 39
"…more often than not, Christians were hardly waiting to replace the rule of their Christian masters, with the rule of Ottoman sultans, for the sake of significantly lower taxes and comparably better conditions of life offered by Islamic state."

[4] Steven Runciman, op.cit. str. 56

zavjese svog *europejstva*, kao navodno trans-religijske opcije savremenog emancipiranog građanina, tako se, pod snažnim utjecajem ovog kompleksa, i Evropa već odavno stidi svog islamskog identiteta nastojeći samu sebe uvjeriti u istinitost autokreirane imaginarne slike izvorno kršćanskog i autohtono demokratskog kontinenta. Na žalost i tih Evropljana muslimana, i te iskompleksirane Evrope, i jedan i drugi pokušaj prikrivanja istine o sopstvenom porijeklu, kao tehnike liječenja socijalnih kompleksa, daju i već su dale pogubno uspješne rezultate. *Pogubno uspješne*, zato što su simptomi spomenutog kompleksa, pogrešnom terapijom već prerasli u stadij gotovo neizliječive šizofrenije! Strahovi su znatno složeniji po svom djelovanju nego što misle oni koji naivno vjeruju u nadmoć dobra i inferiornost zla. Kada je riječ o normalnom odnosu prema sopstvenom identitetu, osnovni strah fokusiran je ne na mogući neuspjeh u namjeri da se identiet promijeni, nego upravo na opasnost da se identiet promijeni, bez obzira kakav je po svojoj etičkoj konotaciji. Cilj je ne promijeniti se, jer promjena logično znači promjenu identiteta, dok promjena identieta, sa svoje strane, automatski znači neku vrstu personalne smrti, prestanak postojanja onoga koji je čovjek bio i postajanje *drugim*. Onaj ko je prihvatio sebe onakvog kakav jeste, ko je dakle, usvojio svoj identitet, koliko god ga drugi mogli smatrati lošim, i čak ukoliko on sam sebe vidi kao takvog, ipak rađe bira da ostane taj koji jeste i takav kakav jeste, nego da, mijenjanjem svojih bitnih svojstava, izgubi svoj identitet i postane *neko drugi*. Takav čovjek ne samo što ne želi postati *dobar*, nego se upravo toga najviše boji. Jer postati dobar, za onoga ko je loš, znači prestati biti onaj koji jeste, ili barem, onaj koji takvim sebe vidi! I u tom istom smislu, najdublji strah šizofrenika, jednako kao i mentalno zdravog čovjeka, jeste strah od promjene identiteta. Jedina bitna razlika je u tome što za mentalno zdravog čovjek radikalna promjena znači ludilo, dok za mentalno poremećenog promjena identieta znači *pad iz ludila* u zdravlje; i koliko god se normalan čovjek boji da ne poludi, toliko se šizofreničar plaši da ne postane normalan!

Njihov afirmativan, pozitivan odnos prema sopstvenom identitetu u suštini je istovjetan, takoreći *znak pred zagradom* njihovog identiteta u oba slučaja je ”plus”, iako je sadržina u zagradama dijametralno suprotna. Ovome treba dodati i činjenicu da čovjek koji posjeduje svijest o svom porijeklu i prihvaća u cjelini svoj identitet, živi svoj autentični život! S druge strane, prikrivajući svoj pravi identitet i odričući ga se u zamjenu za neki drugi imaginarni, fiktivni identitet, pojedinci, jednako kao i cijeli narodi, koji se stide svog porijekla i odriču ključnog dijela sopstvene ličnosti, ne žive svoj autentični život, jer su potisnuli u zaborav istinu o sopstvenom identitetu, istinu koje se oni iz bilo kog razloga stide i čijeg se otkrivanja iz dna duše boje, njihova glavna strijepnja jested a ne postanu ponovo oni koji su nekada bili. Ali, budući da su tu istinu samo *potisnuli*, a ne i *izbrisali*, oni se okreću upravo protiv onih

koji ih svojim identitetom neprestano iritiraju i kojih se javiše plaše, jer ih podsjećaju upravo na onu istinu koju oni, više od svega, žele da zaborave, i u kojima oni, stoga, vide svoje smrtne neprijatelje. U konkretnom slučaju, svoje europske islamske srodnike! Jer time što nemaju nikakvih problema sa svojim islamskim identitetom, upravo ovi muslimani Evropejci, bitno otežavaju prihvatanje samoobmanjujuće priče o čisto *kršćanskm identitetu Evrope i anti-evropskom identitetu Islama*, ako je ne čine i sasvim neprihvatljivom čak i kao iluziju. Jednostavna binomska formula: "Ja sam Evropljanin, ergo ja sam kršćanin. Ti si musliman, ergo ti nisi Evropljanin!" Po logici univerzalno afirmativnih sudova, stav *Svi Evropljani su kršćani!* – iako ne implicira i da su "Svi kršćani Evropljani", ipak nužno implicira da ni jedan musliman nije i ne može biti Evropljani.

U prirodi ljudi je da teže izgradnji sopstvene slike o sebi. Kada je ta slika u skladu sa socijalnim statusom i percepcijom identiteta njihovih roditelja, sopstveni identiet se, po pravilu gradi u skladu sa tom porodičnom slikom identieta. Međutim, u prirodi ljudi je i da svoje interese ponekad postave na prvo mjesto, pa tako i da se u ime svojih interesa ne samo da se odriču roditelja kojih se zbog nečega stide, nego i da ih počinju mrziti iz dna duše, samo zato što su im ipravo oni, ti i takvi kakvi jesu – roditelji! Sama činjenica da su ti roditelji, kojih se oni stide, i koje nastoje po svaku cijenu skloniti, ako ih već ne mogu promijeniti za one koji bi više odgovarali njihovoj autokreiranoj iluziji o sopstvenom identietu još tu, da se vrzmaju pred očima javnosti – za takve ljude predstavlja najveću opasnost za nesmetano legitimiranje onog istog autokreiranog, samo-stvorenog imaginarnog identiteta, koji se želi podmetnuti umjesto pravog. Upravo to je priča one Evrope koja poriče sopstveni autentično islamski identitet!

Evropa koja se stidi svog islamskog identiteta, stidi se same sebe! Prisustvo muslimana u Europi, znači, s jedne strane, neprestano podsjećanje na svoje prijeklo, svoj istinski identitet, na sopstvene islamske gene, a s druge strane, predstavlja stalnu prijetnju svojoj s mukom stečenoj amneziji.

Strah od vraćenog sjećanja, često je mnogo jači od straha od zaborava! U slučaju Evrope, ovaj strah je prerastao u opsesivnu fobiju i u naglašen anti-islamizam! Svaki Evropljanin koji negira islamski identitet Evrope, pa dakle i prisustvo islama u njegovoj sopstvenoj kulturnoj tradiciji,negira dio sopstvenog identiteta, tako što je o sebi stvorio fiktivnu sliku mitskog ratnika, El-Sida koji po svaku cijenu brani evropsko kršćanstvo i evropske vrijednosti od navale Saracena i drugih islamskih nevjernika i islamskih Barbara, iako je takva slika suprotna istorijskim činjenicama! Želeći da sačuva tu lažnu sliku, on ne prihvata istinu o sebi, jer se više od svega plaši da se slika koju je stvorio o sebi ne razbije u paramparčad i da ponovo ne postane onaj koji jeste a koji tako uporno odbija da bude! U tom smislu, svaki Evropljanin, koji je internalizirao ovu kolektivnu aberaciju, koji se saživio sa svojim iluzornim,

ideološki fabrikovanim šizofreničnim identitetom, više od svega drugoga, strijepi da ne postane normalan! Sasvim realno, situacija je veoma loša, a njeno poboljšanje je moguće samo potpunim izliječenjem od bolesti nazvane anti-islamizam! Slušaj sa psihopatskim zločinom A. B. Breivika ne ostavlja mjesta sumnji. Anti-islamski dio Europe toliko duboko je prihvatio svoju laž, da se, više nego svega drugog, boji istine; toliko mu je omililo ludilo, da strijepi od sopstvenog ozdravljenja; i toliko mu je mržnja prirasla srcu, da bježi od same pomisli na ljubav!

Put Evrope ka uspostavljanju svog izvornog duhovnog integriteta, političkog jedinstva i autentičnog identiteta je sasvim jasan: savremenoj Evropi je danas najpotrebnije da se sjeti svog drugog ključnog dijela, svog islamskog porijekla, a ne da ga zaboravi! Da prigrli sopstvenu islamsku prošlost, a ne da je odbaci! Da muslimane Evropejce konačno sagleda u istinskom svjetlu, da ih prepozna kao svoje sugrađane, da prihvati istinu o njima kao o najbližim istorijskim i duhovnih srodnicima, da u muslimanima Evropejcima vidi svoj spas a ne svoju propast!

A ta Evropa koja se stidi sebe, još je veoma daleko od toga! Tužno je i pogledati koliko je savremena Evropa daleko od spremnosti da o tome počne ozbiljno razgovarati. Militantna desničarska Evropa, koja sebe hoće da vidi kao branitelja *kršćanskih europskih vrijednosti, protiv najezde azijskog orijentalnog varvarizma*, epitomiziranog u islamu, i dalje ima nerješive probleme sa sopstvenim identitetom! Takva Evropa u velikom dijelu odbija čak i da sasluša argumente i da pogleda u oči činjenicama koje koji potvrđuju da su, po svom porijeklu, i kršćanstvo i islam ne samo ne-europske, nego azijske i upravo orijentalne religije, a kamo li da prihvati istinu o imanentno islamskom faktoru svoje sopstvene geneze. Ovu činjenicu sasvim jasno potvrđuje evidentna, gotovo notorno samorazumljiva istinitost tvrdnje da "*Svako spominjanje Islama i Evrope u jednoj istoj rečenici, sa sigurnošću izaziva negativni utisak i asocira na navodni islamski radikalizam, fundamentalizam i terorizam. Postala je moda da se muslimansko prisustvo u Evropi opisuje kroz pojmove Euarabizacija, Islamifikacija, Balkanizacija. Njihov cilj je da izazovu strah i nepovjerenje među masama i da islam prikažu kao nešto što je novo, tuđe, i veoma prijeteće za Europu.*"[5] Ko se (još) boji Virdžinije Vulf? I ko se (više) u ovoj i ovakvoj Evropi ne boji Islama?

Da bi se shvatila puna ozbiljnost sindroma kreiranja ideološke fikcije takozvane *Judeo-kršćanske Evrope* i njene istorije iz koje se sa patološkim strahom i manijkalnom upornošću brišu svi tragovi islamskog identiteta, mora se reći da čak i ovakav kakav je, navedeni intervju, koliko god karakterističan, nije nikakav izuzetak. Naprotiv, evropska realnost, uprkos glasova koji spominju "toleranciju", "multikulturalizam", "inkluzivnost", i pozivaju na proteste

[5] Abdullah Faliq, "From the Editor", ***Arches Quaterly***, Volume 4, Edition 8, spring/summer 2011, str.6

protiv diskriminacije svih vrsta, prosto ključa od organizacija koje svoju glavnu ulogu vide u tome da paradiraju programima zaštite Europe od *islamifikacije, arabizacije, muslimanske opasnosti*. Činjenica da time djeluju direktno u prilog jačanja diskriminacije, netolerancije, mržnje – ukratko, protiv osnovnih kategorija ljudskog razumijevanja, tolerancije i društvene saradnje, kao da ne uznemirava nikoga sve dok je ta aktivnost direktno usmjerenih protiv priznanja muslimana i nepobitne istine o imanentno islamskom identitetu Evrope.[6] Norveški blogeri zahtjevaju međunarodni moratorijum na useljavanja muslimana u Evropu parolom *Stop Immigration International*, zloslutno opominjući na mogućnost generalnog štrajka širom Evrope ako se ne prekine imigracioni priliv muslimana; građanska organizacija Pax Europa, (u očitom ali naivnom pokušaju sakrije sjajni period mira koji je u islamskom dijelu Europe trajao gotovo tri stoljeća, a koji je u istoriji ostao zapamćen kao Pax Ottomanica), sa sjedištem u Njemačkoj, organizira redovne proteste pod motom "Za Europu – protiv Eurabije", koji su često toliko masovni da su vlasti morale zabraniti njihov pokušaj okupljanja u Briselu; European Muslim Union (EMU), javlja o spiskovima za likvidaciju istaknutih muslimana koji žive u Njemačkoj, poteklim iz centara tajnih desničarskih organizacija na tlu Njemačke, pri čemu policijski organi odbijaju da objelodane te spiskove iako ih imaju u rukama!

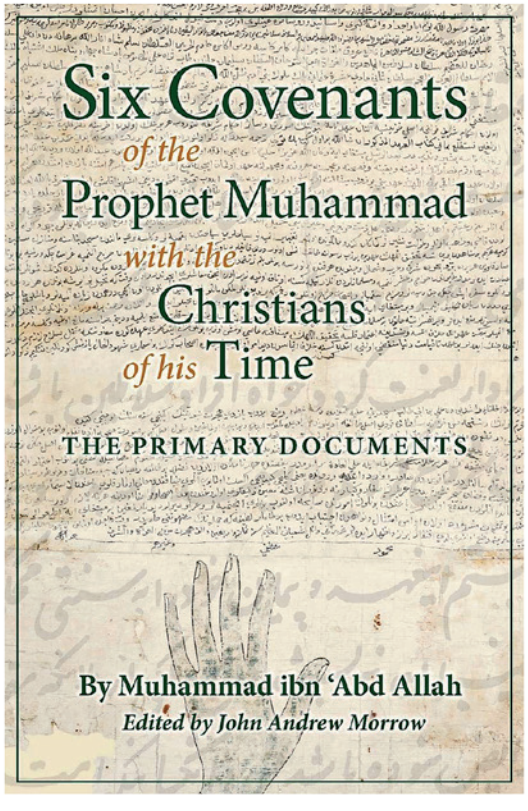
Kao da više nikoga ne alarmira činjenica da se odbijanjem da se spiskovi ovih anti-islamskihorganizacija barem stave na uvid javnosti, ne samo ugrožavaju životi ljudi čija su se imena našla na crnim listama, nego još i štite njihovi autori koji raspiruju mržnju prema islamu i muslimanima! Prisustvo muslimana na tlu Europe smeta i organizaciji *Stop za Islamifikaciju Europe*, čije rukovodstvo svoju sopstvenu inteligenciju adekvatno afirmiše stupidnim sloganom: "Rasizam je najniži oblik ljudske gluposti, ali je islamofobija najviši oblik zdravog razuma!" Radovana Karadžića, jednog od glavnih organizatora genocida izvršenog nad Bošnjacima muslimanima u Srebrenici 1995 godine, kao i Ratka Mladića, direktnog počinitelja ovog genocida kao i mnogih drugih masovnih ubistava i zločina nad Bošnjacima muslimanima, ekstremne desničarske organizacije u Srbiji, pa čak i u samoj Bosni i Hercegovini gdje je genocid nad Bošnjacima muslimanima negiran i poslije odluke Međunarodnog suda pravde u Hagu o počinjenom genocidu, i danas na sva usta slave i hvale, posebno u sklopu administrativne jedinice Republike Srpske. Lokalne vlasti ove administrativne jedinice u sklopu BiH idu tako daleku u demonstraciji svoje mržnje prema muslimanima i islamu, da ulicama i bulevarima gradova u kojima žive Bošnjaci, najbliži rođaci i prijatelji žrtava ovog genocida, daju imena ovih i drugih izvršitelja masovnih zločina nad Bošnjacima muslimanima!

[6] Izvrsnu istorijsku i filozofsku analizu sistematskog forsiranja i čak prozvođenja negativne percepcije islama sadrži monografska studija Adnan Silajdžić: (2003) ***Islam u otkriću kršćanske Evrope*** – *Povijest međureligijskog dijaloga*, FIN, Sarajevo.

Čak i u visoko tolerantnoj i demokratskoj atmosferi poštovanja osnovnih ljudskih prava, kakve su zemlje savremene kršćanske Evrope, muslimani su danas direktne žrtve vjerske diskriminacije i uskraćivanja univerzalnih ljudskih prava. Tako su *hijab, niqab,* i *burqa* dijelovi tradicionalne ženske odjeće muslimana, proglašeni za prijetnju vrijednostima europskog sekularizma, simbol represije muslimanske žene, a prema ocjenu holandskog Vladinog kabineta donijetoj u novembru 2006. godine, *burqa* je proglašena čak i za terorističku prijetnju, zbog čega je i zabranjeno da se nosi na javnim mjestima na teritoriji cijele Holandije, inače, najdemokratičnije i najliberalnije zemlje Europe – na žalost, samo kada su u pitanju ne-muslimani.

I sve se to događa u Evropi, 1.300 godina nakon što je preko sjajnog kalifata Abasida, upravo islam na tlo Evrope po prvi put u njenoj istoriji donijeo duh vjerske i kulturne tolerancije, a muslimani ga uspješno demonstrirali i proširili cijelim Mediteranom! Sve do 1492. godine, kada je militantna Evropa ustala protiv tolerantne Evrope, porazivši je, ne za poslednji put, i protjeravši sa Pirinejskog Poluotoka sve evropske muslimane i jevreje. Da bi apsurd bio veći, smisao tih protesta protiv prisustva islama u onoj istoj Evropi čiji identitet je imanentno islamski jer je bitno formiran dugotrajnim i blagotvornim prisustvom islama, jeste da pokažu kako je islam veoma opasan uljez, koji je navodno, upao u Evropu, i to sasvim nedavno, a prema kome, zbog svega toga treba biti krajnje nepopustljiv i izbaciti ga iz Evrope što prije kao glavnu prijetnju njenoj sigurnosti i identitetu!?

Tolerancija je, kao što se može vidjeti na osnovu nepobitnih činjenica, plod nikao u islamskim baščama. Konkretno, religiozna tolerancija na tlu Evrope je naslijeđe koje koincidira sa konstituisanjem prve islamske države u Evropi (711. godine) – inače preuzeto iz islamske tradicije uspostavljene *Medinskim Ustavom*, prvim takvim pisanim aktom u istoriji svijeta (623. godine) – i u tom kontekstu svakako je jedna od najstarijih osobina europske tradicije određivanja i poštovanja ljudskih i kolektivnih prava. Nasuprot tome, ekstremne manifestacije netolerancije kao što su inkvizicija, protjerivanje, konc-logori i gasne komore, genocid i holocaust zasnovani na etničkoj i religijskoj netrpeljivosti, znatno su novija i specifična praksa, i treba reći, isključivo onog dijela Evrope koji je kroz istoriju sačuvao neizmjenjenu evropsku tradiciju kulturnog i vjerskog ekskluzivizma, ksenofobije i religiozne netolerancije dovedene do granica fanatizma, koja sa islamom nema ništa zajedničko, upravo zato što je trajno ostala izvan njegovog blagotvornog humanističkog utjecaja i principa kulturne i vjerske tolerancije.

MEDINSKA POVELJA / MEDINSKI USTAV IZ 623. GODINE. PRVI TAKAV PISANI AKT U ISTORIJI SVIJETA – TEMELJ ODREĐIVANJA I POŠTOVANJA LJUDSKIH I KOLEKTIVNIH PRAVA.